

การบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาล
เมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ
Cultural Tourism Administration of Chaiyaphum Town Municipality,
Chaiyaphum Province

ธนิต คงเนียม^{*}
Thanit Kongneam

Received: January 6, 2020 Revised: May 14, 2020 Accepted: May 28, 2020

บทคัดย่อ (Abstract)

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาสภาพการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ 2) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล 3) เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างประเภทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ 4) เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ

ดำเนินการตามระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมวิธี โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 396 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการทดสอบค่าเอฟ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สัน และการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึก กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาประกอบบริบท

ผลการวิจัยพบว่า

1. ระดับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า อยู่ในระดับมากทุกด้าน
2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล พบว่า ประชาชนที่มี อายุ การศึกษา อาชีพและรายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม แตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ส่วนประชาชนที่มี เพศ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานที่ตั้งไว้

^{*} คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ Faculty of Humanities and Social Sciences, Phetchabun Rajabhat University

3. ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ พบว่าประเภทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยภาพรวม อยู่ในระดับสูง ($r = .875^{**}$)

4. แนวทางการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยกำหนดแนวทางการใช้ประโยชน์และการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมทั้งปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และประเพณี ร่วมมือกันรักษาเอกลักษณ์วัฒนธรรม ประเพณี ดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวในขอบเขตของความสามารถของธรรมชาติชุมชน ตระหนักในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบและวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชน เพื่อให้การใช้ทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นไปอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพสูงสุด มีการประสานแผนการพัฒนาในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ประชาชนในท้องถิ่นมีบทบาท ให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจร่วมจัดทำและจัดการให้ได้รับผลประโยชน์อย่างเสมอภาค มีการประเมินผลการตรวจสอบผลกระทบและการศึกษาวิจัยอย่างสม่ำเสมอโดยการสอบถามผู้ใช้บริการโดยตรงการสอบถามเห็นจากใบประเมินผลหรือการวิจัยตลาดการท่องเที่ยวเพื่อทราบผลของการบริการนำมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการการบริการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความประทับใจและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

คำสำคัญ (Keywords): การบริหาร, การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม

Abstract

Objectives of this research were 1. to study the context of cultural tourism administration of the town municipality, Chaiyaphum Province, 2. To compare the people's opinions on the cultural tourism administration of the town municipality, Chaiyaphum Province, classified by population data, 3. to study the relationship between cultural tourism and cultural tourism administration of the town municipality, Chaiyaphum Province, and 4. To study the approaches to improve the cultural tourism administration of the town municipality, Chaiyaphum Province,

Methodology was the mixed methods research. The qualitative and quantitative research. For quantitative research, the data were collected by questionnaires with the reliability confidence value at 0.873 from 396 samples, derived from 36,918 people at the Chaiyaphum city municipality area. The data were analyzed by frequency, percentage, means, standard deviation, T-test, and F-test and one-way ANOVA. Regression and Pearson's Coefficient. For qualitative

research, Data were collected from 12 key informants by face-to-face- in-depth- interviewing and analyzed by descriptive interpretation.

Findings of the research were as follows:

1. Level of cultural tourism administration of Chaiyaphum town municipality, Chaiyaphum Province, by overall, were at high level ($\bar{X}$ = 3.86, S.D. = 0.781), Each aspect of cultural tourism were that the tourism sites was at high level. ($\bar{X}$ = 3.89, S.D. = 0.800), Facilities was at ($\bar{X}$ = 3.84, S.D. = 0.842), services was at ($\bar{X}$ = 3.83,

S.D. = 0.887), Products and souvenirs were at ($\bar{X}$ = 3.89, S.D. = 0.866), respectively.

2. The result of comparing people's opinion on cultural tourism administration of Chaiyaphum town municipality classified by population data were that people with different age, educational level, occupation and incomes did not have different opinion on the cultural tourism administration of Chaiyaphum town municipality, Chaiyaphum Province at the statistically significant level at 0.05 rejecting the set hypothesis.

3. The relationship between cultural tourism and cultural tourism administration of Chaiyaphum town municipality, Chaiyaphum Province was positively correlated at high level (r = .875**) Each aspect, tourism sites were at high level (r = .850**) Facilities were at high level (r = .796**) Services were at high level (r = .770**) Products and souvenirs were at high level (r = .805**)

4. The approaches to improve the cultural tourism administration of Chaiyaphum town municipality, Chaiyaphum Province. Should conserve and use resources economically both natural and cultural resources reduce excessive consumption, reduce waste to destroy the environment. Promote a variety of cultures Traditions that are important to tourism, tourism development to local development Environmental Impact Assessment. Products of local tourist attractions must be of good quality and not too expensive. Increase participation of relevant local people Create appropriate and fair returns. There is a regular consultation meeting. Between organizations Local people and entrepreneurs. There should be personnel training in the concept and practice of tourism development, organizing systems and plans in an orderly manner. To raise the level of tourists' satisfaction with research and effective monitoring to solve problems and increase benefits for tourist destinations.

Keywords: Administration, Cultural Tourism

บทนำ (Introduction)

การท่องเที่ยวเป็นการใช้เวลาว่างของมนุษย์เพื่อแสวงหาความสุขและความเพลิดเพลินจากแหล่งท่องเที่ยวที่ไปเยือนเป็นการช่วยผ่อนคลายความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าและความเครียด ทำให้สุขภาพทางกายและจิตใจสดชื่นดีขึ้น การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม หมายถึง การเดินทางของคนจากสถานที่ที่อยู่ประจำไปยังท้องถิ่นอื่น เพื่อชมเอกลักษณ์ความงดงามทางวัฒนธรรม ชุมชนท้องถิ่น ผู้เป็นเจ้าของวัฒนธรรมก็ได้ประโยชน์จากการท่องเที่ยวในด้านการ สร้างรายได้และการจ้างงาน อันนำมาซึ่งการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม (วรรณา วงษ์วานิช 2539 : 9)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมเป็นวิธีการศึกษาประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมผ่านการเดินทางท่องเที่ยว เป็นการท่องเที่ยวที่เน้นการพัฒนาด้านภูมิปัญญา สร้างสรรค์ เคารพต่อสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ศักดิ์ศรีและวิถีชีวิตผู้คนหรืออาจกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า เป็นการท่องเที่ยวเพื่อการเรียนรู้ผู้อื่นและย้อนกลับมามองตนเองอย่างเข้าใจความเกี่ยวพันของสิ่งต่างๆ ในโลกที่มีความเกี่ยวโยง พึ่งพา ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ (บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา 2548 : 12)

การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม เป็นการเคลื่อนไหวของผู้คนที่เกิดขึ้นจากปัจจัยกระตุ้นทางวัฒนธรรม เช่น การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อการศึกษา การเดินทางท่องเที่ยวเพื่อชื่นชมศิลปวัฒนธรรมประเพณี เทศกาล การเข้าเยี่ยมชมอนุสรณ์สถาน การเดินทางเพื่อศึกษาขนบธรรมเนียมความเชื่อที่สืบทอดกันมาของชุมชนท้องถิ่น ตลอดจนความเชื่อทางศาสนา (ชาญวิทย์ เกษตรศิริ 2540 : 38)

เป็นที่ทราบกันดีว่าการท่องเที่ยวในประเทศไทยเป็นนโยบายหลักอันดับต้นๆ ที่สร้างรายได้ ทำให้เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้น สามารถดึงเม็ดเงินจากต่างประเทศเข้ามาได้เป็นจำนวนมาก การท่องเที่ยวที่ดีล้วนมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวหลายประการ รายได้ของการท่องเที่ยวมาจากการใช้จ่ายเงินของคนด้านการเดินทางเพื่อการท่องเที่ยว ทำให้เกิดการสร้างงานและรายได้ในภาคส่วนต่างๆที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เช่น พาหนะที่ใช้ในการเดินทาง ที่พักแรม อาหารเครื่องดื่ม ของที่ระลึก อุปกรณ์เครื่องใช้ในการเดินทาง การสื่อสารและเทคโนโลยีต่างๆ

จากแนวทางดังกล่าวข้างต้น การส่งเสริมการท่องเที่ยวของจังหวัดชัยภูมิยังไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจอย่างยิ่งที่จะทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ เพื่อนำข้อมูลที่ได้มาใช้เป็นแนวทางในการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ ให้มีคุณภาพก่อให้เกิดรายได้ การไหลเวียนของเศรษฐกิจและการจ้างงานทั้งในระดับท้องถิ่นภูมิภาคและประเทศโดยรวม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Research objectives)

1. เพื่อศึกษาสภาพการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ

2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเกี่ยวกับประเภทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ
4. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ

วิธีการดำเนินวิจัย (Research Method)

เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี โดยเป็นการวิจัยเชิงปริมาณ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ ประชาชนในเขตเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ จำนวน 396 คน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที และการทดสอบค่าเอฟ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ด้วยวิธีของเพียร์สันและการวิจัยเชิงคุณภาพ ประกอบการสัมภาษณ์เชิงลึก กับผู้ให้ข้อมูลสำคัญ และใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาประกอบบริบท

ผลการวิจัย (Research Results)

1. ระดับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.86$) เมื่อจำแนกเป็นรายด้านพบว่า ด้านแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.89$) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ($\bar{X} = 3.84$) ด้านการบริการ ($\bar{X} = 3.83$) และด้านผลิตภัณฑ์ของแหล่งท่องเที่ยว ($\bar{X} = 3.89$) ทุกด้านอยู่ในระดับมาก
2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลพบว่า ประชาชนที่มีอายุ การศึกษา อาชีพและรายได้ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมแตกต่างกัน จึงยอมรับสมมติฐานการวิจัย ส่วนประชาชนที่มี เพศ ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม ไม่แตกต่างกัน จึงปฏิเสธสมมติฐานการวิจัย
3. ความสัมพันธ์ระหว่างประเภทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมกับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ พบว่าประเภทการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม โดยภาพรวม อยู่ในระดับสูง ($R = .875^{**}$) จำแนกตามรายด้านพบว่า ด้านแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับสูง ($r = .850^{**}$) ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก อยู่ในระดับสูง ($r = .796^{**}$) ด้านการบริการ อยู่ในระดับสูง ($r = .770^{**}$) ด้านผลิตภัณฑ์ของแหล่งท่องเที่ยว อยู่ในระดับสูง ($r = .805^{**}$)
4. แนวทางการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยกำหนดแนวทางการใช้ประโยชน์และการพัฒนาทรัพยากรการท่องเที่ยว รวมทั้งปัจจัยสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และประเพณี ร่วมมือกันรักษาเอกลักษณ์วัฒนธรรม ประเพณี ดำเนินกิจกรรมการท่องเที่ยวใน

ขอบเขตของความสามารถของธรรมชาติชุมชน ตระหนักในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่มีผลกระทบ และวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชุมชน เพื่อให้การใช้ทรัพยากรท่องเที่ยวเป็นไปอย่างคุ้มค่าและมีประสิทธิภาพสูงสุด มีการประสานแผนการพัฒนาในหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในกิจกรรมการท่องเที่ยวที่ประชาชนในท้องถิ่นมีบทบาท ให้มีส่วนร่วมในการตัดสินใจร่วมจัดทำและจัดการให้ได้รับผลประโยชน์อย่างเสมอภาค มีการประเมินผลการตรวจสอบผลกระทบและการศึกษาวิจัยอย่างสม่ำเสมอโดยการสอบถามผู้ใช้บริการโดยตรงการสอบถามเห็นจากใบประเมินผลหรือการวิจัยตลาดการท่องเที่ยวเพื่อทราบผลของการบริการนำมาปรับปรุงและแก้ไขการจัดการการบริการอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อความประทับใจและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว

อภิปรายผลการวิจัย (Research Discussion)

โดยรวมทั้ง 4 ด้าน สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้ พบว่า การบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ โดยภาพรวมทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยจะเห็นว่าการบริหารการท่องเที่ยวนั้น มีกระบวนการที่มีประสิทธิภาพอย่างชัดเจน ตลอดจนได้รับความร่วมมือจากประชาชนในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ (สกุณา ปิ่นงาม : 2553) ได้วิจัยเรื่อง “แนวทางการพัฒนาวัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น” ผลการวิจัยพบว่า ทิศนคติของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่นที่มีต่อวัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากซึ่งไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ (เกศินี พรหมบุตร : 2551) ได้ทำการศึกษา “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตเทศบาลตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย” ผลวิจัยพบว่า การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของชุมชนเทศบาลตำบลเวียงเชียงแสน อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ (นุชศินี ยศปกรณ : 2552) ได้ทำการศึกษา “การบริหารจัดการของบริษัทท่องเที่ยวที่มีผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว: กรณีศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา” ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวมีความพึงพอใจต่อการบริหารจัดการ ด้านกลยุทธ์ทางการตลาดของบริษัทท่องเที่ยวได้แก่ ผลิตภัณฑ์ ราคา การจัดจำหน่าย การส่งเสริมการตลาด บุคลากรให้บริการลักษณะทางกายภาพและระบบการให้บริการ โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก สอดคล้องกับงานวิจัยของ (พระมหาอุทิศ ธีรวโร : 2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การบริหารจัดการพัฒนาชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าไห อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี” ผลการวิจัยพบว่า การบริหารจัดการพัฒนาชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าไห อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี ทั้ง 5 ด้าน โดยภาพรวมของพนักงาน อยู่ในระดับมาก

ข้อเสนอแนะการวิจัย (Research Suggestions)

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ” ผู้วิจัยขอเสนอประเด็นที่ควรกำหนดเป็นนโยบายเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ดังต่อไปนี้

1) ควรมีการนำเสนอโครงการในการบริหารแหล่งท่องเที่ยว โดยมีการแสดงความคิดเห็นในหลายๆ แง่มุมส่งเสริมให้มีการทำประชาพิจารณ์โดยการประชุมร่วมกับประชาชนในท้องถิ่น ส่งเจ้าหน้าที่ลงพื้นที่สำรวจความคิดเห็นของประชาชน เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์จัดทำแผนดำเนินงานเพื่อให้เกิดเป็นประสิทธิผล

2) ควรมีการวางแผนในการเตรียมนโยบายในการจัดการวางแผนต่างๆ เพื่อรองรับผู้ที่เข้ามาท่องเที่ยว ส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่ของการดำเนินงานของเทศบาลตลอดถึงประชาชนในชุมชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการของเทศบาลในรูปแบบของกิจกรรมที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมโดยตรงและการร่วมกันในการแก้ไขปัญหาในรูปแบบของโครงการและกิจกรรม

3) ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการดำเนินการแก้ไขผลดำเนินงานที่ไม่มีผลตรงเป้าหรือไม่สำเร็จจากการดำเนินงานของเจ้าหน้าที่เพื่อวางแผนในการจัดการให้ตรงจุดอย่างจริงจัง และถูกต้องตรงกับวัตถุประสงค์ของการดำเนินการ

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ” ผู้วิจัยขอเสนอประเด็นที่ควรนำไปปฏิบัติเพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้นำไปใช้ดังต่อไปนี้

1) เทศบาลควรมีการปรับปรุงและพัฒนาสถานที่ท่องเที่ยวบางจุดเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเพิ่มขึ้น มีการจัดเตรียมจุดบริการต่างๆ เพื่อให้บริการกับนักท่องเที่ยวอย่างเพียงพอ

2) ควรที่จะประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนในพื้นที่รับรู้และรับทราบถึงแผนหรือขั้นตอนในการบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาล โดยประชาชนสามารถเสนอโครงการให้กับเทศบาลดำเนินงานอย่างจริงจังต่อเนื่องและดำเนินงานให้บรรลุเป้าหมาย มีการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการเที่ยวชมวัฒนธรรม ประเพณี

3) ในการที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีนั้น ควรที่จะสร้างความร่วมมือกันระหว่างเทศบาล และประชาชนเพื่อที่จะให้การที่จะอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณีเป็นไปในทิศทางเดียวกันและเป็นที่ยอมรับของทั้งสองฝ่าย บริหารงานด้วยความโปร่งใส และให้บริการประชาชนด้วยความเป็นธรรม เพื่อสร้างความรู้สึกว่าเทศบาลและประชาชน เป็นกลไกหนึ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยว

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การบริหารการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาลเมืองชัยภูมิ จังหวัดชัยภูมิ” ผู้วิจัยขอเสนอให้ผู้สนใจได้นำไปศึกษาวิจัยครั้งต่อไปในประเด็นดังต่อไปนี้

1) ควรทำการศึกษาวิจัยที่ประชาชนสามารถมีส่วนร่วมในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมของเทศบาล

2) ควรศึกษาเส้นทางการท่องเที่ยวของแหล่งท่องเที่ยวประเภทวัด โบราณสถาน วิถีชีวิตของประชาชน ที่เชื่อมโยงกับแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม ประเพณี

3) ควรทำการศึกษาวิจัยที่เกี่ยวกับการอนุรักษ์วัฒนธรรม ประเพณี ให้ความรู้แก่ผู้เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการท่องเที่ยวให้บรรลุเป้าหมาย

4) ควรศึกษาถึงหลักธรรมในการส่งเสริมการเรียนรู้ การให้ความรู้แก่นักท่องเที่ยว เพื่อเป็นการบูรณาการระหว่างรัฐประศาสนศาสตร์กับพระพุทธศาสนา

5) ควรนำผลการวิจัยที่ได้ไปประยุกต์ใช้ในเทศบาล เพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดนโยบายของเทศบาลต่อไปในอนาคต

เอกสารอ้างอิง (References)

ชาญวิทย์ เกษตรศิริ. (2540). **วิถีไทย : การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม**. กรุงเทพมหานคร: โครงการวิถีทรรศน์.

บุญเลิศ จิตตั้งวัฒนา. (2548). **การพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน**. กรุงเทพมหานคร: เพรสแอนด์ ดีไซน์.

วรรณ วรชำนิช. (2539). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภูมิศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

เกศินี พรหมบุตร. (2551). “การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรมในเขตเทศบาลตำบลเวียง อำเภอเชียงแสน จังหวัดเชียงราย”. **วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตร์มหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นุชศิณี ยศปกรณ. (2547). “การบริหารจัดการของบริษัทท่องเที่ยวที่มีผลต่อความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว: กรณีศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา”. **วิทยานิพนธ์บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.

พระมหาอุทิศ อีรวโร. (2558). “การบริหารจัดการพัฒนาชุมชนขององค์การบริหารส่วนตำบลท่าให้อำเภอเชียงใน จังหวัดอุบลราชธานี”. **วิทยานิพนธ์ปริญญาพุทธศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการพัฒนาสังคม**. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สกุณา ปิ่นงาม. (2553). “แนวทางการพัฒนาวัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น”. **สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต**. บัณฑิตวิทยาลัย: มหาวิทยาลัยนเรศวร.